

184. Med dæmpede Hvirvler Trommerne gaa.

(Soldaten.)

Andante.

Fr. Silcher.

1. Med dæm - pe - de Hvirv - ler Trom - mer - ne gaa; ak, skal vi da al - drig til
 Ste - det naa, at han kan faa Ro i sin Ki - - - ste! Jeg
 tror, mit Hjer - te vil bri - - ste, jeg tror, mit Hjer - te vil bri - stel

cresc.

2. Jeg havde i Verden een eneste Ven,
 ham er det, man bringer til Døden hen
 med klingende Spil gennem Gaden,
 !: og jeg er med i Paraden. !

3. For sidste Gang skuer han nu Guds Sol,
 der sidder han alt paa Dødens Stol;
 de binde ham fast til Pælen.
 !: Forbarm dig, Gud, over Sjælen. !

4. Paa een Gang sigte de alle ni;
 de otte skyde jo rent forbi;
 de ryste paa Haanden af Smerte,
 !: kun jeg traf midt i hans Hjerter. !

H. C. Andersen.

185. Mener du, at den har Lykken fat.

Moderato.

O. Åhlström.

1. Me - ner du, at den har Lyk - - ken fat, som
 i sin Haand hol - der Sne - se Ri - gers Tøm - mer? Hvi - ler han i ro - lig

Søvn hver Nat? Og mon han al-drig Død og Op - rør drøm-mer?

Nej, I Po-ten-ta-ter ud - i al - le Sta-ter! al jer Magt og Æ - re

staar ej mod min Læ-re: Held den Mand, der har en fuld Po - kal! og,

no-ta-be - ne, har Ev - ne den at tøm - me! Vi-nens Dunster ja - ge

Li - vets Kval, og i dens Draa-ber Li-vets Glæ - der svøm-me.

2. Spørg, min Ven! hin sejrskronte Helt,
han svarer dig med Naturens stærke Stemme:
Er jeg lykkelig, naar her i Felt
jeg Mennesket maa for Soldaten glemme?
Alle Hannibaler
ere Kanibaler.
Hvilken grusom Ære!
Bedre er min Lære.
Held den Mand o. s. v.

3. Guld, tror du, er al Lykkens Maal;
men ved du vel, i de lydiske Annaler
staar der, at Kong Krösus steg paa Baal
og brændte sig med sine Kapitaler.
Sorg og Plage vige
sjælden fra den rige!
Lad ham Guldet prise!
Jeg bli'er ved min Vise:
Held den Mand, der har en fuld Pokal!
og, notabene, har Evne den at tømme!
Vinens Dunster jage Livets Kval,
og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

4. Se! paa Sandheds Vink staar Skjalden op
og med sin Sang fryder lejede Spioner,
bli'er forfulgt og syg paa Sjæl og Krop,
og dør med Armod, Had og Lavrbærkroner.
Skal det Summen være
af alt Held og Ære?
Jeg min Fjende skænker
villig den og tænker:
Held den Mand o. s. v.

5. Ej skal Magtens Solskin varme mig,
Jeg frivilgøre mig Livets Timer glade.
Om min Isse Ranken flette sig!
saa ler jeg ad de tørre Lavrbærblade.
Kun saa mange Penge,
at jeg ej skal trænge
til lidt Vin at drikke,
mer jeg ønsker ikke.
Thi lyksalig den, der sin Pokal
kan uden Sorger og uden Frygt udtømme!
Vinens Dunster jage Livets Kval,
og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

Efter A. G. Silfwerstolpe ved
P. A. Heiberg.